

težko, če bode s tako silo kaj opravila. — Minister Ferry in general Boulanger, oba imenitna moža francoske republike, sta si v laséh ter pride med njima do dvoboja. Uzrok razprtije je politika. Dvoboj pač ne spravi njune razprtije iz sveta. — Depretis, predsednik sedanje vlade kralja Umberta, je uni petek umrl, ter so ga pokopali na drž. stroške. Vsled tega pa se vendar-le ne izpremeni ni notranja ni vnanja politika ital. vlade. — Pismo sv. Očeta do njih kancelarja, msg. Rampollija razkriva razmere, v katerih stoji sv. cerkev s posvetno oblastjo po celem kršč. svetu. O našem svitem cesarju in sedanji vladi govori sv. Oče s posebno hvalo. — Grška vlada in Turčija ste v novem času precej prijazni. — Italijanski vojaki trpé v vročini, ki je sedaj v Masavi ob Rdečem morju silna, veliko vsled raznih bolezni. — Vlada severno-ameriških držav je izročila avstrijskemu konsulu v New-Yorku poštnega tatú, Zalewskija ter je le-ta že na potu nazaj v Evropo.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurski župnik.

(Dalje.)

Pri toliki darežljivosti gospoda župnika je moralo v hramu časih kaj navskriž priti, to ni moglo drugače biti. Res je tudi, da se v farovžu hišinja čestokrat več podstopi, kakor jej prav za prav gre oblasti, in da si tudi v takih rečeh svoji besedo, katere se je prav nič ne tičejo.

Takove sorte je bila tudi sicer spoštovana hišinja v lurskem farovžu. Nekega dne daruje Peyramale svoj celo nov predprsnik beraču. To je bilo vendar odveč; zdaj ni mogla dalje molčati ter brzdati jezika: odvezal se jej je: „Kaj, gospod župnik, vi ste svoj novi predprsnik dali vbogaime? ali bi stari, ponošeni ne služil beraču ravno tako?“ „Prosim te, tiho da dej! berač ima že itak dovolj cunj, tedaj bi ga jaz prav nič ne obogatil, če še mu eno cunjo navržem“.

Hujša se je godila drugobart. Nekega jutra potrka nek star mož, ki je bil ud njegove „familije“, na farovška vrata; župnika ni bilo doma, še je imel v cerkvi opraviti. Toti berač jo je danes jako slabo pogodil. Hišinja se postavi med vrata, oprè roke na ledje in seveda beseda jej ne zmanjka. Rekla je: „Gospod župnik nimajo več penez, da bi jih za vami metali. Njihova mošnja je prazna za več dni: vi berači ste jih lepo ocedili. Dostikrat niti za obed nimam kaj na mizo dati. Poberite se od hrama, ne bode hudega leta za vami, tukaj ne dobite pisanege beliča več“.

Tako huda ploha se je vlila na ubogega berača. Toda v tistem hipu se je veter obrnil

in zdaj je hišinja stala pod kapom. Peyramale, ki je za voglom prasko poslušal, stopi temnega obraza izza stene, in z resnobnim licem zavrne hišinjo, in postavi odločno besedo, katerej se ni dalo ugovarjati ter reče: „Na vas je zdaj red, da se mi poberete od hrama, in da mi ne prestopite več praga, od katerega mi ubožce podite“.

In župnik se ni dal preprositi, hišinja je morala oditi. Vendar za osem dni je privolil, naj se vrne, ako se hoče poboljšati. „Ubožci, je rekel lurski župnik, so pri nas na mestu Kristusa, da njim služimo, ker njemu osebno postreči ne moremo.“

Da spoštovano kuharico nekoliko izpričamo, pa moramo priznati, da v farovžu res marsikdaj niso groša gleštali, in da so bili vsi koti prazni, kedar je iskala, kaj bi v lonec dejala. Kar je Peyramale po svojem očetu dobil, je že davno preminilo, ker ni mogel videti siromaka, da bi mu ne pomagal. Kedar pa so se njegovi dohodki posušili, da sam ni mogel pomagati, pa je drugim priskrbel priložnost, da so dobro storili. Čestokrat je stopil h kateremu bogatejšemu mestjanu ter djal: „Obiščite vendar tistega siromaka, jaz vem, da se vam bode usmilil“. Potem se je vrnil k siromaku in je rekel: „Ker vam sam ne morem pomagati, pa vam prinesem vsaj veseli glas, da vas bode na večer ali v jutro rano nekdo obiskal, ki se vas bode usmilil“.

Ljudstvo od duhovnika pred vsem terjalo, da njegovo srce pri denarju ne spi in da ob posvetnem blagu ne obvisi. Pri ovcah taki duhovnik kaj velja, ki ima pravo srce in se v nevarnostih ne uda. In ravno zato je ljudstvo lurskega župnika visoko cenilo, ker se razun Boga nikogar ni bal, in ker ga srce nikdar ni zapustilo; bil je sicer blag, kakor apostol in pohleven, kakor ovca, ob enem je pa bilo junaško srce v njegovih prsih.

Smešnica 31. Tone: „Od due 15. avg. ne bode nobeden voz več plačal mitnine“. Ivan: „Kaj ti praviš! To se mi ne dozdeva verjetno. Kdo bo pa potlej ceste delal?“ Tone: „Zakaj bi ne bilo verjetno? Plačal bode mitnino menda pač gospodar voza“.

Razne stvari.

(Odlikovanje.) Cesarjevič Rudolf prejel je visoko odlikovanje od nemškega cesarja. Kakor javlja „Staatsanzeiger“, dobil je „križ velikih komturov Hohenzollernskega hišnega reda“.

(Okr. odbor na Ptuj. Dne 28. julija se je okr. odbor na Ptuj tako-le ustanovil: G. dr. Fr. Jurtela, odvetnik in dež. poslanec, je načelnik, č. g. o. Benko Hrliš, guardijan

minoritov na Ptuju, pa je njegov namestnik. V odboru pa so še sicer: g. Ferd. Raisp, veleposestnik na Ptuju, za veleposestva, g. Martin Kranjc, župan na Črni Gori, za mesta in trge, g. Fr. Kaiser, trgovec na Ptuju, za obrt in trgovino in g. Ant. Greif, posestnik na Pragarskem, za kmečke občine.

(Veselica.) „Kmetsko bralno društvo“ pri sv. Lovrencu na kor. železnici ima prihodnjo nedeljo, dne 7. avgusta veselico. Vzporéd je zanimiv ter se izvrši v gostilni g. A. Pernata. St. Lovrenški župan je hotel veselico tudi tokrat „panati“, toda c. kr. okr. glavarstvo v Mariboru je rešilo „bralno društvo“ tudi sedaj iz njegove čarovnije.

(Odlična gosta.) Na Slatini sta sedaj Milj. Garašanin in J. Franasović. Oba sta imenitna politika Srbske kraljevine in prvi je bil še pred kratkim predsednik liberalnega ministertva.

(Nova železnica.) Okr. zastop v Celju ima v soboto dne 6. avgusta zbor. V njem mu predloži okr. odbor, naj se dovoli 40.000 gld. iz okr. denarja za to, da se nakupi 59 oralov zemlje za novo železnico iz Celja v Velenje ter se potlej denar izplača dotičnim posestnikom, ako se železnica dodela do dne 1. maja 1889. Ta predlog je ves za to, naj si ga možje dobro premislijo, predno ga vzprejmó.

(Ormoška čitalnica.) Koncert priredi „Ormoška čitalnica“ v nedeljo dne 7. avgusta 1887 v Žinkovem vrtu v Ormožu. Pri tem koncertu sodelujejo: Hrvatsko pevsko društvo „Vila“ v Varaždinu, „Slovensko pevsko društvo“ v Ptuju, moški in mešani zbor Ljutomerske in Ormoške čitalnice. Uniformovana mestna godba Varaždinska.

(Nova volitev.) G. Frid. Fehr v Kozjem je s kraja prevzel potem pa je odložil načelnštvo v tamošnjem okrajnem odboru. Vsled tega bode sedaj volitev novega načelnika. Mož hodi z liberalci in mu je menda tesno postalo pri srcu, ko je uvidel, da je večina okr. zastopa slovenska. Brž ko ne pa je storil to na migljaj iz Celja. Tudi prav.

(Zlato sv. mešo) peli so včeraj vlč. g. Jan. Sredenšek, kn. šk. duh svetovalec in župnik na Ponikvi. Slavnostni govor imeli so v prenatlačeni cerkvi preč. g. korar F. Kosar. Ponikovljani priredili so bili na predvečer umetalni ogenj in podoknico — na den zlate sv. meše vdeležili so se pa te svečanosti v obilnem številu tudi njihovi sosedje. Čast. gostov duhov. stanů sešlo se je bilo 20 iz 5 do 6 dekanovin. Podrobno poročilo prilično.

(Rana smrt) Dne 20. julija se je v Strtenici kopal 17 let stari mladenič, sin premožnega posestnika v Zibiki, a zašel je pregloboko v vodo, ter ga je ona v svoje žrelo potegnula.

(Stolna cerkev.) Popravila, kar se jih je doslej na stolni cerkvi v Mariboru naredilo, stojé vkup 57.001 gld. 69 kr., izplačalo se jih je 50.502 gl. 67 kr. in še je toraj dolga 6589 gl. 62 kr. Manjka pa še skorej vseh notranjih naprav.

(Vpokojenje.) Č. g. Jožef Simonič, kn. šk. duh. svetovalec, posestnik zlatega križca s krono, župnik in dekan pri sv. Juriju na Ščavnici je stopil v stalni pokoj.

(Prestop) Č. g. France Kitak, doslej provizor pri Kapli v sekovski škofiji, stopil je v lav. škofijo in je postal provizor pri sv. Ožbaltu ob Dravi.

(Koprive.) V neki vasi na Gorenjem Avstrijskem imajo ljudsko šolo. To ni nič novega, a novo je, kar se je une dni tamošnjemu učitelju izgodilo. Necega paglavca je bil v šoli podržal, ker se ni lepo obnašal. V tem pa pride mati tega paglavca v šolo ter hajdi nad učitelja koprive v roki. Z vso silo se je g. učitelj še rešil besne žene in njenih kopriv.

(Nesreča.) Uni četrtek je prijel železni vlak na Pragarskem J. Trnka ter ga je vrgel v hipu pod sebe. Možu je vlak razcepil truplo prek prs na dvoje.

(Pijančevanje.) Simon Tronjko je živel „ob pravici“, katero mu je dajal njegov sin, posestnik v Laafeldu pri Radgoni. Starec ga je bil poprej rad pil, a tudi sedaj se ga je rad navlekel. Tako tudi večer dne 25. julija. Ko je prišel domov, jel je svojo ženo pretepati. Sin se je vzdignil za svojo mater, a sedaj je starec plačil na nj ter mu je v enem hipu razparal trebuh. Mladi Tronjko bo težko ozdravel, starca pa so děli pod ključ.

(Duh. spremembe.) Kot provizorja sta bila nameščena č. g. Tone Fischer pri sv. Jederti nad Laškimi in č. g. Adam Grušovnik v Vitanju. Prestavljen pa je č. g. Miloš Šmid za 1. kaplana v Stari trg pri Slov. Gradcu.

Listič uredništva: G. ? v Moravcih: Pustite ga živeti, pustite ubožega župana! Kakor vsak, tako ima pač tudi Vaš župan dosti sitnob. — G. ! v Družmirju: V Vašem pismu ne najde človek zagovora, pač pa še brž grajo za Vas, tedaj pa bolje, da pojde v koš. — Isto velja gg. dopisnikom iz Bučk. ... — Večim drugim dopisnikom: Kar bode za rabo, to prinesemo, brž, ko dobomo prostora. Dotlej pa prosimo potrpljenja. — G. J. na R. Radi, kedar le moremo, G. A. B. pri M. n.: To se zna, da niste Vi.

Loterijne številke:

V Lincu 30. julija 1887:	85, 73, 35, 9, 82
V Trstu „ „	45, 38, 33, 2, 86

Pri Janezu Žimnjaku, podkovaču v Celju, se takoj sprejme učenec, kateri je 16—17 let star ter ima dobra spričevala o nravih in šolskem poduku. Nima nič opraviti z domačimi živali, otroci ali na njivi, temveč samo v kovačnici.